

★ TA QUANG KHÔI

- 42 -

CHƯƠNG 5

Nàng không ngờ nàng lại nói được một thời dài, lý luận quanh co như vậy, Chết Tao cũng lấy làm ngạc nhiên, nhưng vẫn không tin. Khoa đời nói tinh túng lại có gaudi yếu. Anh chợt nghĩ tới lão Khoa, sau này hỏi :

— Bố của em có phải là lão Khoa không?

Não khen giật mình, nhưng vẫn giữ bình tĩnh :

— Anh thử coi thẳng Thành có giống em Khoa không?

— Không giống nhau có thể sao... nói bớt bớt với

lão sau nè?

Nàng nhún mặt :

— Bố đã đọc trại lão, hả?

— Khi mà tôi cũng thành dep.

Tôi không mệt, còn tỉnh lắm mà. Với lại tôi chưa đi đâu.

— Thế sao bố yêu tôi, em có sang sống với tôi lâu?

— Tôi coi lão sao. Ba tôi, có lẽ đang ngang đầu.

— Anh bết tình lão lão. Lão già rồi mà còn trai lo

đi theo.

Nàng dậm túng tiếng :

— Tôi nói không có gì là không có gì.

— Dù biết em không có gì anh vẫn phải đợi em trước

để đã phòng.

— Nếu tôi không lão, anh đã đến tôi chiều lão.

— Nhìn cũng không khác.

— Không, giờ anh về chờ?

— Vợ, em chờ tôi từ trước em?

— Không.

— Mất nhà!

— Ông hay, tôi nói tôi phải ở đây chơi tôi lão mà.

— Nhưng lão là bao nhiêu?

— Dám bày thay bay một năm.

Tao kêu lão :

— Ỷ, dẫu có được! Bố em trường dâm bay tháng bay

một năm là chẳng lão hay sao.

Nàng nhún vai :

— Tôi chỉ tưởng gì hả? Tôi chỉ thức được khoảng thời

gian đó một cách xác xác.

— Tầm bao giờ sang năm anh chờ tôi

đến trước tôi, tôi yêu.

— Vì sao em nói em chờ tôi cho anh rời.

— Vì đã là tôi cho anh mòn họng anh sang năm

tới trước tôi.

— Một năm trời? Thà anh chết còn hơn.

Nàng nhún vai :

— Bởi vì tôi già sang anh không còn em.

Nhưng thời gian đó, bà Nhoi có định uống thuốc

ngủ thi đói già sang anh không còn em.

Nhưng thời gian đó, bà Nhoi vẫn muốn

tâm minh để tài biền hồn đãi lão và mòn họng buộc

vì cô em cho dù chán, đã chết.

— Anh không em lợi ta lão như vậy.

“Ôn mạn quên me”

ICON NUOA

O ĐẦU XIN CHO BIẾT TIN

★ LÊ XUYÊN

Phần 2

— 109 —

CHƯƠNG 3

Nhà xanh chờ đón em nè!

Nó mang người cảnh sát lật đật quay trở lại chỗ xanh ta tại nhà.

Còn lại trơ vỡ đỏ trong lõi những người hiểu kỹ bỏ

đi cùng với精英 tài hoa xe hàng thủy tinh lục mài

nhô nhô. Đường phô tiếp vòi sinh hành như cũ. Chết Tao

gây ra tai nạn đã được xử lý; mấy cảnh sát viên hoàn

thì những thứ lõi bụi biển biến.

Tiền mặt đường, vũng máu của Duyên bắt đầu khô đặc

sẽ mòn bám cành mít, và đường pán trống ghèo lịp lịp

về phía bắc.

Lão hối hả chờ một vài đứa nhỏ đứng chầu bê

chiếc xe kia ra tay nogn. Cười cũng chiếc xe này nói theo

tên xe nó là “đi”.

Đường phố vẫn lấp lóp như cũ, hòn cát là khóc vi nhẵn

lông ta.

Còn đang yên tĩnh như nhau chờ kinh chờ kinh

đến đây, và Cảnh khẩn hối lão lèm là khôn khéo không

còn ai chủ ý để nó ta lão chát người mài mài. Lão

nhưng khôn ai hay biết có “đi” mài mài xá. Xe có

tập sẵn chay và người đi bộ mài mài tìm cách băng

qua đường.

Nhưng khôn ai chay và có cảm giác rõ ràng đến lượt

những lão lèm mài mài, và lão lèm mài mài.

Ngay tại trường hợp Duyên đòi bỏ đi riêng cũng dù

lần cho anh chán với hướng chí Duyên lối bờ biển theo

biển này.

Nó Duyên rón réo khôn biết gì với Duyên hét xác

như khôn khéo không biết chay gì với Duyên hét xác

Còn cái xác chết của Duyên mài mài!

Lão Duyên còn sống mài mài khôn thể sinh khô với Duyên

dùy duy duy và kí Duyên chết chính lầm như không sinh kh

gi cả. Duyên lối bờ biển.

CON NUOA

— 92 —

Mắng cười nói :

— Ich kitz thi đã đánh rồi, dù rằng, tau với máy

ngày nay với nhau và vụ anh Ngọc nhưng không thể chung

đúng như thế được...

Tao đến nhà anh Ngọc ở trước rồi, đến lượt máy, chứ

chung đúng, chí Ngọc không đổi máy với tau mà chính tau

với máy đổi thay cho mà coi!

Huống cười nói với Ngọc :

— Anh có thấy con khốn nạn này chưa? Đòi Ich kitz

được rồi, tau sẽ làm cho máy ghen hặc mâu mẫn cho mà thấy

Máu cười lè lè đầu t

— Ghen với ai kia, chí chảng ba giờ tau thêm ghen

với máy này!

— Ông được đấy!

Chết Tao kinh ngạc, Ngọc đưa Mão và nhà em cầm lại bắt

mẹo Cai Lai hồn rỗi người di chuyển đến đây, vào tháng

phêng năm!

Lại vẫn chờ chờ chay và chung khi thấy Ngọc và

với Mão. Lại lèo lèo lèo xuống nhà dưới gọi Liêu :

— Liêu lèo coi Ba con có sai gì không?

SAU MUON

TRẦN DỨC LÃI

Lại chờ chờ, lồng linh đùi lèo khái chảng sao gì? Vì

thấy mặt Lão, Ngọc đã biết :

— Ông đói đó lèo gi đây?

Lại cười cười đáp :

— Anh có khách em xuống dưới nhà cho anh nói chuyện

— Sứa sưa nước tắm đi...

— Ông có nước tắm rồi!

— Thị đưa vào buồng tắm cho cô Mão tắm!

— Anh không tắm sao?

— Tôi tắm rồi phải trích cô bay sao mà hồi?

(Còn nữa)

— Em rứa mài rứa đi ngủ!

— Anh rứa mài rứa đi tắm!

— Ngay hời!

— Ông được đấy!

Lại cười cười :

— Ông được đấy!

Lại cười :

—

